

Sygn. akt III CNP 4/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej K.
przeciwko A.K., P.K., P.K., A.K. i K.K.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2017 r.,
na skutek skargi A.K. i P.K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Cz (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Strona pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 sierpnia 2015 r., wydanego w sprawie o eksmisję, w przedmiocie oddalenia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w K. w przedmiocie odrzucenia sprzeciwu pozwanych od wyroku zaocznego.

Pozwani zarzucili naruszenie przez niewłaściwe zastosowanie art. 14 ust. 1 i 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733 ze zm.), art. 343 w zw. z 139 § 1 k.p.c., art. 217 § 1 i 2 w zw. z 227 i 258

k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. i wskazali, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami, czego konsekwencją jest wyrządzenie szkody polegającej na poważnych utrudnieniach w zapewnieniu miejsca do codziennego życia, bo nie mają środków na zakup innego lokalu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹, art. 519², art. 11481 § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037) skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą.

Zaskarżone przez pozwanych postanowienie nie należy do tej grupy orzeczeń. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczenia o charakterze merytorycznym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., V CNP 42/11, nie publ., z dnia 9 maja 2012 r., V CNP 63/11, nie publ., z dnia 13 marca 2014 r., II CNP 64/14, nie publ., z dnia 9 października 2013 r., II CNP 34/13, nie publ., z dnia 27 stycznia 2015 r., I CNP 23/14, nie publ., z dnia 25 listopada 2015 r., I BP 3/15, nie publ.) Od innych orzeczeń, w tym incydentalnych i o charakterze formalnym, jej wniesienie jest od dnia 25 listopada 2011 r. niedopuszczalne – odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie takiego orzeczenia można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem w postępowaniu ze skargi (art. 424^{1b} w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.c.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

